

'Jag som en gång varit i det
'samtliga världens i dagens värld

111

1. Jag som en gång varit i det
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld

2. Jag som en gång varit i det
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld

3. Jag som en gång varit i det
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld

4. Jag som en gång varit i det
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld
'samtliga världens i dagens värld

14. O att den dagen kommit nu, Jag blifve
lagd på bår, Och fri det spott de säga nu: Se
gamla Majsa vår! Ja bättre är att vara död,
än lifva i förtig; Nej! himmel bjela af denna
nöd, Låt se o Död! din makt.

15. Det gör mig döds mer förtig, Den om
mig sägas skall, Drott jag mig ej förtig vet,
Drott manar skänk tal; Niddermanas elskade be-
ta är, Det tviflar man ej om, Den telfte nås
han samma väg, Sin los och han förtig.

Den Andra:

Den Rika Spinnerkan.

Jag satt och spann, då hände sig:
Der kom en Jungs hälsningen,
Hans bruna ögon tände mig
Och på hans min sig jag behagen,
Och sådan på hans kinder brann;
Jag satt så betyd och spän och spann.

2. Förtroligt kallades han mig
Och kallade: "God dag min flicka!"
Jag rådnade, och triden sig,
Sådan ut min hand och hjerta pika;
Jag sådan åter sammandann,
Och satt så betyd och spän och spann.

3. Med smilt trockte han min hand,
Och svar att ingen hand är lika

Ed

Wifans Företal.

En gammal Jungs flögsking Jag här upp-
sunga vill, Den hörde jag i en fog träng,
Där jag stod tyst och still; Den rät af hjerta
sorgs sig, Och var bemängd af gråt, När jag
in hållit höra sig, Mitt hjerta log deråt.

En Jungs som här diktat har, Ut i sin al-
derdom, I unga åren spottet var, Det mång
vet tala om; Nu har hon fått sin tjenta lön,
Man tviflar ej derpå, Det måst jag i lunden
grön; Den Wifan lydde så:

Wifan:

1. Af ängslan jag betagen är, Jag uti gamla Wif,
Hvar får jag den som trösten bär, Af sorg jag
måst dö; O! hvarken vel jag war i siol, Som
Gubben lät mig, Fast han war swarter som en
jord, Han warit dock god mig.

2. Jag blifwer gammal, ful och grå, Mång
ströket har jag fått; Mig passar inga mera på,
Det var mig länge svårt; Nu måst jag ogifter
dö; Jag vet väl hvad för tal, Om mig går på
den gamla Wif, Det gör mig sorg och qual.

3. Det